

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2010. gada 20. maijā*

Lieta C-583/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 22. decembrī iesniedza

Christos Gogos, Eiropas Komisijas ierēdnis ar dzīvesvietu Vaterlo [*Waterloo*] (Beļģija), ko pārstāv N. Korojanakis [*N. Korogiannakis*] un P. Kacimani [*P. Katsimani*], *dikigoroī*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Komisija, ko pārstāv J. Kurals [*J. Currall*], pārstāvis, kam palīdz P. I. Anestis [*P. I. Anestis*], *dikigoros*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — grieķu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši E. Levits, E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kassel*] un M. Safjans [*M. Safjan*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre L. Hjulēta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 28. janvāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2010. gada 4. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Ar savu apelācijas sūdzību H. Gogoss [*C. Gogos*] lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 15. oktobra spriedumu lietā T-66/04 *Gogos*/Komisija (Krājuma-CDL vēl nav publicēts, turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru ir noraidīta viņa prasība atcelt Eiropas Kopienu Komisijas lēmumu par viņa klasificēšanu A7 pakāpes 3. līmenī (turpmāk tekstā — “klasificēšanas lēmums”), un 2003. gada

24. novembra lēmumu, ar kuru ir noraidīta sūdzība, ko viņš bija iesniedzis iecelējīnstitūcijā par klasificēšanas lēmumu (turpmāk tekstā — “par sūdzību pieņemtais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu redakcijā, kas bija piemērojama faktu, kas ir šīs lietas pamatā, norises laikā (turpmāk tekstā — “Civildienesta noteikumi”), 31. pantā bija noteikts:

“1. [...] kandidātus ieceļ:

— A kategorijas ierēdņus [...]: to kategorijas [...] sākuma pakāpē;

2. Tomēr iecelējīnstitūcija var noteikt izņēmumus [1. punktā] minētajos noteikumos ar šādiem nosacījumiem:

[..]

b) attiecībā uz citām pakāpēm [kas nav A1, A2, A3 un LA3 pakāpes],

— līdz vienai trešdaļai no iecelšanas gadījumiem vakantajos amatos,

— ne vairāk kā pusi no iecelšanas gadījumiem jaunizveidotajos amatos.

[..]”

3 Civildienesta noteikumu 32. panta pirmajā un otrajā daļā bija paredzēts:

“Ierēdņi ieceļ amatā pirmajā viņa pakāpes līmenī.

Taču iecelēj institūcija, ņemot vērā attiecīgās personas apmācību un īpašo pieredzi amatam, viņa pakāpē var noteikt papildu darba stāžu; tas nepārsniedz 72 mēnešus no A1 līdz A4 pakāpei, LA3 un LA4 pakāpēs un 48 mēnešus citās pakāpēs.”

- 4 Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punktā bija noteikts:

“Ierēdni var pārcelt no viena dienesta uz citu vai paaugstināt no vienas kategorijas citā kategorijā, vienīgi rīkojot konkursu.”

- 5 Atbilstoši Civildienesta noteikumu 46. panta pirmajai daļai:

“Ierēdnim, kuru ieceļ amatā augstākā pakāpē, jaunajā pakāpē ir darba stāžs, kas atbilst nosacītam līmenim, kurš vienāds ar to nosacīto vai nākamo augstāko nosacīto līmeni, kas sasniegts viņa iepriekšējā pakāpē, kam pieskaita divu gadu pieaugumu viņa jaunajā pakāpē.”

- 6 Civildienesta noteikumu 91. panta 1. punkts bija izteikts šādi:

“Eiropas Kopienu Tiesas jurisdikcijā ir jebkurš strīds starp Kopienām un jebkuru personu, uz kuru attiecas šie Civildienesta noteikumi, attiecībā uz tādu tiesību aktu likumību, kas nelabvēlīgi ietekmē šādu personu 90. panta 2. punkta izpratnē. Strīdos, kas saistīti ar finansēm, Tiesai ir neierobežota jurisdikcija.”

Lietas priekšvēsture

7 Pārsūdzētajā spriedumā lietas pamatā esošie fakti ir aprakstīti šādi:

“4. Hristis Gogoss [*Christos Gogos*] kopš 1981. gada atrodas Eiropas Kopienu civildienestā; 1986. gada 1. oktobrī Komisija viņu iecēla par ierēdni B5 pakāpes 1. līmenī.

5. 1997. gadā prasītājs piedalījās iekšējā konkursā COM/A/17/96, ar kuru B kategorijas ierēdņi tika pārcelti A kategorijā A7/A6 karjeras darbam. Iedaļā “Nosacījumi dalībai konkursā” bija norādīts, ka konkursā var piedalīties ierēdņi un pagaidu darbinieki, kas ir klasificēti vienā no B pakāpes grupām un kam darba stāžs šajā kategorijā ir vismaz septiņi gadi. Iedaļā “Iecelšanas amatā nosacījumi” bija precizēts, ka iecelšana amatā principā notiek karjeras pamata pakāpē.

6. Ar 1997. gada 15. decembra vēstuli konkursa komisijas priekšsēdētājs informēja prasītāju par lēmumu neiekļaut viņu piemēroto kandidātu sarakstā, tādēļ ka mutiskajā pārbaudījumā viņš bija saņēmis 24 punktus no 50, bet nepieciešamais minimums ir 25 punkti.

7. Pamatojoties uz Gogosa pieteikumu, Pirmās instances tiesa 2000. gada 23. marta spriedumā T-95/98 *Gogos/Komisija* (*Recueil FP*, I-A-51. un II-219. lpp.) atcēla šo konkursa atlases komisijas lēmumu, savu spriedumu pamatojot galvenokārt ar to, ka [atlases komisija] attiecīgajā mutiskajā pārbaudījumā neesot spējusi nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi pret visiem kandidātiem.

8. Tam sekoja Komisijas uzaicinājums prasītājam vēlreiz piedalīties mutiskajā pārbaudījumā 2000. gada 25. septembrī. Pēc tam, kad prasītājs nenokārtoja šo pārbaudījumu, viņš Pirmās instances tiesā cēla jaunu prasību, kas reģistrēta ar lietas Nr. T-97/01. Saskaņā ar mierizlīgumu Komisija apņēmas izņēmuma kārtā un tikai prasītājam pagarināt atlases procedūru COM/A/17/96 (skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 21. oktobra rīkojumu lietā T-97/01 *Gogos/Komisija*). Tādējādi prasītājs ieradās uz trešo mutisko pārbaudījumu, kas notika 2002. gada 8. novembrī.
9. Ar 2002. gada 15. novembra vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka viņš ir izturējis šo pārbaudījumu un ka viņa vārds ir iekļauts atlases konkursa COM/A/17/96 piemēroto kandidātu sarakstā.
10. Tā rezultātā no 2003. gada 1. aprīļa Gogoss tika iecelts par ierēdni un norīkots darbā Reģionālas politikas ģenerāldirektorātā, t.i., kur viņš strādāja kopš viņa iecelšanas amatā par ierēdni B kategorijā 1986. gadā.
11. 2003. gada 31. martā prasītājs tika informēts par iecelēj institūcijas [...] lēmumu no 2003. gada 1. aprīļa [...] klasificēt viņu A7 pakāpes 3. līmenī.
12. Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu prasītājs 2003. gada 30. jūnijā iesniedza sūdzību par [klasificēšanas] lēmumu. Savu sūdzību viņš pamatoja ar to, ka esot pārkāpts Civildienesta noteikumu 31. un 45. pants, EKL 233. pants, vienlīdzīgas attieksmes princips un tiesvedības lietā T-97/01 laikā noslēgtais mierizlīgums starp pusēm. Viņš apgalvoja, ka attiecīgā konkursa izturēšanai ir jāatjauno tāds stāvoklis, kāds bija pirmā mutiskā pārbaudījuma laikā, proti, 1997. gada 15. decembrī, jo viņam par labu tika no jauna atsākta konkursa procedūra. Visbeidzot, viņš apgalvoja, ka, ņemot vērā viņa profesionālo pieredzi, kas ir atbilstoša amatam un kādu ir diezgan grūti atrast, viņš bija jāklasificē A6 pakāpē no 2002. gada 1. janvāra, tādēļ ka iekšējā konkursa COM/A/17/96 sekmīgo

kandidātu pirmā paaugstināšana A6 pakāpē jau ir notikusi 2001. gada 1. janvārī un tādēļ ka lielākā daļa no tiem šo pakāpi ieguvuši 2003. gadā.

13. Šī sūdzība ar iecelējinstītūcijas 2003. gada 24. novembra lēmumu [...] tika noraidīta. Atbilstoši šim lēmumam šajā lietā nav piemērojams Civildienesta noteikumu 31. panta 2. punkts, jo tas attiecas tikai uz jaunajiem ierēdņiem. Tātad to nevar piemērot prasītājam, kas jau bija B kategorijas ierēdnis. Katrā ziņā viņa lietai nebija izņēmuma raksturs, ievērojot piecus kritērijus, kas tika izmantoti, lai klasificētu ikvienu ierēdni, stājoties amatā, — universitātes izglītību, profesionālās pieredzes ilgumu un kvalitāti, profesionālās pieredzes atbilstību ieņemamajam amatam un profesionālā profila sevišķumu darba tirgū. Savukārt iecelējinstītūcija izlēma, ka prasītāja pakāpes un līmeņa noteikšana, piemērojot Civildienesta noteikumu 46. pantu, ir notikusi pareizi.”

Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 8 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 18. februārī, H. Gogoss lūdza atcelt klasificēšanas lēmumu un par sūdzību pieņemto lēmumu, kā arī piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus vai pakārtoti — piespriest katram lietas dalībniekam segt viņa tiesāšanās izdevumus pašam.
- 9 Savas prasības pamatojumam prasītājs būtībā norādīja, ka esot pārkāpts Civildienesta noteikumu 31. panta 2. punkts. Turklāt viņš norādīja, ka, atsakoties viņam piemērot šo tiesību normu, iecelējinstītūcija rezultātā esot pārkāpusi EKL 233. panta prasības, kā arī vienlīdzīgas attieksmes, taisnīguma un labas pārvaldības principus un tiesības uz karjeru.

- 10 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 30. punktā vispirms norādīja, ka, lai gan Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punkta un 31. panta 1. un 2. punkta gramatiska interpretācija neliedz ierēdnim tikt ieceltam augstākā karjeras pakāpē, piemērojot minēto 31. panta 2. punktu, ja viņš ir veiksmīgi izturējis iekšējo konkursu, lai tiktu pārcelts augstākā kategorijā, šo tiesību normu sistēma un mērķis to nepieļauj. Pirmās instances tiesa šī paša sprieduma 35. punktā no tā secināja, ka šī tiesību norma nav piemērojama situācijā, kādā ir prasītājs.
- 11 Turpinājumā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 36. punktā norādīja, ka pat tad, ja minētā tiesību norma būtu piemērojama šajā lietā, tā nerada prasītājam tiesības tikt klasificētam A6 pakāpē. Pirmās instances tiesa šī paša sprieduma 41. punktā nosprieda, ka Komisijai Civildienesta noteikumu 31. pantā noteiktajos ietvaros ir plaša rīcības brīvība gan pārbaudīt, vai ieņemamais amats prasa īpaši kvalificētu personu pieņemšanu darbā vai arī vai šai personai ir ekskluzīva kvalifikācija, gan pārbaudīt šo konstatējumu sekas. Pirmās instances tiesa no tā sprieduma 42. punktā secināja, ka iecelējinstītūcijas vērtējumu nevar aizstāt ar tās vērtējumu, un tādējādi tikai pārbaudīja, vai nav pieļauti būtiski formas pārkāpumi, vai iecelējinstītūcija savu lēmumu nav balstījusi uz nepareiziem vai nepilnīgiem materiālajiem faktiem vai arī vai lēmumā nav nepareizi izmantotas pilnvaras un vai tajā nav acīmredzama kļūda vērtējumā vai nepietiekams pamatojums.
- 12 Vispirms Pirmās instances tiesa norādīja, ka prasītājs nav iesniedzis nevienu pierādījumu, kas ļautu uzskatīt, ka tas tā ir, un pēc tam pārsūdzētā sprieduma 44. punktā tā secināja, ka nelikumības, ko pēc prasītāja apgalvojumiem esot pieļāvusi Komisija, iecelot viņu amatā, attiecībā uz 233. panta prasību vai vienlīdzīgas attieksmes, taisnīguma, labas pārvaldības principu, vai tiesību uz karjeru pārkāpumiem, nevar ietekmēt pašu prasītāja apstrīdētā klasifikācijas lēmuma likumību.
- 13 Turklāt Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 45. punktā norādīja, ka ierēdņa kvalifikācijas sevišķuma novērtējums nevar notikt abstrakti, bet tas ir jāizdara, ņemot vērā amatu, kurā notiek iecelšana, tas ir jāveic kazuistiski, kas prasītājam neļauj lietderīgi atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

- 14 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 47. punktā Pirmās instances tiesa nolēma, ka, lai gan jauna mutiskā pārbaudījuma prasītājam rezultātā var tikt nokavēts brīdis, kurā viņš var tikt pārcelts A kategorijā, kā arī brīdis, kurā viņš būtu ieguvis minimālo divu gadu darba stāžu A7 pakāpē, kas nepieciešams, lai viņu paaugstinātu A6 pakāpē Civildienesta noteikumu 45. panta izpratnē, viņam, iespējams, atņemot iespēju tikt agrāk ieceltam amatā A kategorijā un tikt ņemtam vērā secīgas paaugstināšanas amatā ietvaros, prasītājs Pirmās instances tiesā saistībā ar to nav cēlis prasību par finansiālu kompensāciju.
- 15 Pēc tam, kad tika konstatēts, ka strīda rašanos ir veicinājusi Komisijas rīcība, kuras dēļ bija jāorganizē trīs mutiski pārbaudījumi prasītājam, Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz tās Reglamenta 87. panta 3. punktu, piesprieda Komisijai segt tās tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt prasītājam viņa tiesāšanās izdevumus.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 16 Apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt klasificēšanas lēmumu, kā arī par viņa sūdzību pieņemto lēmumu;

- īstenot neierobežotu kompetenci, lai viņam piešķirtu summu EUR 538 121,79 apmērā kā zaudējumu atlīdzību par ekonomisko zaudējumu, ko viņš cietis Komisijas nelikumīgas rīcības dēļ, kas izriet no klasificēšanas lēmuma, zaudējumu, kura sekas visā prasītāja dzīves ilgumā pastiprināja Civildienesta noteikumu reforma;

 - piešķirt viņam EUR 50 000 kā atlīdzību par Pirmās instances tiesas kavēšanos pieņemt lēmumu;

 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas viņam radušies pirmajā un apelācijas instancē.
- 17 Komisija prasa noraidīt gan apelācijas sūdzību, gan prasītāja zaudējumu atlīdzināšanas prasību, kas pamatota ar procedūras pārmērīgo ilgumu, un piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 18 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam prasītājs izvirza divus pamatus, no kuriem pirmais ir par pārsūdzētā sprieduma pamatojuma neesamību, bet otrais — par Pirmās instances tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, atturoties no neierobežotas kompetences izmantošanas, lai pēc savas iniciatīvas piespriestu zaudējumu atlīdzību par viņa karjerai nodarīto kaitējumu. Turklāt viņš prasa kompensāciju tiesvedības Pirmās instances tiesā pārmērīgā ilguma dēļ.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 19 Ar pirmo pamatu prasītājs pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā neesot pārbaudījusi piecus no sešiem atcelšanas pamatiem, ko viņš ir izvirzījis tajā, un tādējādi neesot pietiekami pamatojusi viņa prasības, kas vērsta gan pret klasificēšanas lēmumu, gan pret par sūdzību pieņemto lēmumu, noraidīšanu.
- 20 Viņš it īpaši pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā bez pamatojuma un, pamatojoties uz pilnībā patvaļīgu argumentāciju, esot noraidījusi atcelšanas pamatus, kas izriet attiecīgi no EKL 233. panta, vienlīdzīgas attieksmes principa, taisnīguma principa, labas pārvaldības principa un tiesību uz karjeru pārkāpuma.
- 21 Turklāt prasītājs apgalvo, ka Pirmās instances tiesai pamats par taisnīgas attieksmes principa neievērošanu esot bijis jāpārbauda autonomi, nepadarot šādu pārbaudi atkarīgu no Civildienesta noteikumu 31. panta 2. punktā nosaukto principu pārbaudes.
- 22 Komisija uzskata, ka šis pamats nav pieņemams. Tā uzskata, ka H. Gogoss pirmās instances tiesvedībā ir norādījis tikai vienu atcelšanas pamatu, apgalvojot, ka ir pārkāpts Civildienesta noteikumu 31. panta 2. punkts, un pārējās tiesību normas un tiesību principi esot minēti tikai papildinoši. Tagad — apelācijas instancē — mēģinot šos papildu argumentus pārkvalificēt par patstāvīgiem apstrīdēšanas pamatiem, prasītājs faktiski izvirzot jaunus pamatus.

Tiesas vērtējums

— Par pieņemamību

- 23 Vispirms ir jāatgādina, ka apelācijas instancē, kā tas izriet no Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmās daļas, skatītas kopā ar 118. pantu, ir aizliegts izvirzīt jaunus pamatus.
- 24 Tomēr, kā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumā 33. punktā, šīs tiesību normas ir vērstas uz to, lai saskaņā ar minētā reglamenta 113. panta 2. punktā paredzēto novērstu, ka ar apelācijas sūdzību tiek grozīts strīda Pirmās instances tiesā priekšmets (šajā ziņā skat. 1994. gada 1. jūnija spriedumu lietā C-136/92 P Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c., *Recueil*, I-1981. lpp., 57.–59. punkts; 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 165. punkts; 2007. gada 18. janvāra spriedumu lietā C-229/05 P *PKK* un *KNK/Padome*, Krājums, I-439. lpp., 66. punkts, kā arī 2009. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-202/07 P *France Télécom*/Komisija, Krājums, I-2369. lpp., 60. punkts).
- 25 Šajā lietā ir jākonstatē, ka H. Gogoss, kā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumā 34. punktā, ievērojamu daļu no sava prasības pieteikuma Pirmās instances tiesai ir veltījis EKL 233. pantam, vienlīdzīgas attieksmes, taisnīguma un labas pārvaldības principiem un tiesībām uz karjeru.
- 26 Apelācijas sūdzībā viņš pārmet, ka pārsūdzētajā spriedumā neesot pietiekami izvērtētas būtiskas viņa pirmajā instancē izmantotā argumentu izklāsta daļas, un lūdz Tiesu

pārbaudīt, vai Pirmās instances tiesa ir izskatījusi jau pirmajā instancē apspriestos jautājumus tādā veidā, kas atbilst sprieduma pamatošanas juridiskajām prasībām.

27 Tādējādi ir jāuzskata, ka pirmais apelācijas pamats neliek Tiesai izskatīt plašāku strīdu par to, kāds tika izskatīts Pirmās instances tiesā.

28 Līdz ar to šis pamats ir jāuzskata par pieņemamu.

— Par lietas būtību

29 Ir jāatgādina, ka ar pamatu par to, ka Pirmās instances tiesa nav atbildējusi uz vienu pirmajā instancē izvirzītu pamatu, būtībā vēlreiz tiek izvirzīts pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 36. panta, kas atbilstoši Statūtu 53. panta pirmajai daļai un Vispārējās tiesas Reglamenta 81. pantam ir piemērojams Eiropas Savienības Vispārējā tiesā (šajā ziņā skat. 1991. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-283/90 P *Vidrányi/Komisija, Recueil*, I-4339. lpp., 29. punkts, un 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-197/99 P *Beļģija/Komisija, Recueil*, I-8461. lpp., 80. punkts, skatīts kopā ar 83. punktu).

30 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka pienākums norādīt pamatojumu Pirmās instances tiesai neliek sniegt izsmeļošu un detalizētu visas tās argumentācijas izklāstu, ko snieguši lietas dalībnieki, un ka pamatojums līdz ar to var tikt netieši izteikts ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām zināt iemeslus, kuru dēļ Pirmās instances tiesa nav pieņēmusi to argumentus, un ļauj Tiesai uzskatīt, ka tās rīcībā ir pietiekama informācija kontroles veikšanai (skat. it īpaši 2008. gada 9. septembra

spriedumu lietā C-16/07 P *Chetcuti*/Komisija, Krājums, I-7469. lpp., 87. punkts, un 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-440/07 P *Komisija/Schneider Electric*, Krājums, I-6413. lpp., 135. punkts).

- 31 Šajā gadījumā no pārsūdzētā sprieduma skaidri izriet, ka Pirmās instances tiesa ir atbildējusi uz prasītāja argumentiem, saskaņā ar kuriem, atsakoties viņam piemērot Civildienesta noteikumu 31. panta 2. punktu, Komisija tā rezultātā ir pārkāpusi EKL 233. pantu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes, taisnīguma, labas pārvaldības principus un tiesības uz karjeru.
- 32 Pēc iebilduma par Civildienesta noteikumu 31. panta 2. punkta pārkāpumu noraidīšanas Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 44. punktā ir norādījusi, ka līdz ar to “nelikumības, ko pēc prasītāja apgalvojumiem esot pieļāvusi Komisija, ieceļot viņu amatā, attiecībā uz 233. panta prasību vai vienlīdzīgas attieksmes, taisnīguma, labas pārvaldības principu, vai tiesību uz karjeru pārkāpumiem, nevar ietekmēt pašu prasītāja apstrīdētā klasifikācijas lēmuma likumību”.
- 33 Tādējādi ir jākonstatē, ka no pārsūdzētā sprieduma pamatojuma izriet, ka Pirmās instances tiesa ir noraidījusi attiecīgos iebildumus to pašu iemeslu dēļ, uz kuriem tā pamatojās, lai noraidītu pamatu, kas attiecās uz Civildienesta noteikumu 31. panta 2. punkta pārkāpumu.
- 34 Attiecībā uz prasītāja argumentu, ka Pirmās instances tiesai vienlīdzīgas attieksmes princips bija jāpārbauda autonomi, ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 45. un 46. punktā saprotami ir izskaidroti iemesli, kuru dēļ minētā tiesa uzskatīja, ka šis princips neļauj klasificēt prasītāju augstākā karjeras pakāpē.

- 35 Tas, ka Pirmās instances tiesa, izskatot lietu pēc būtības, izdarīja citādu secinājumu nekā prasītājs, pats par sevi nevar padarīt pārsūdzēto spriedumu par tādu, kuram trūkst pamatojuma (2007. gada 7. jūnija spriedums lietā *C-362/05 P Wunenburger/ Komisija*, Krājums, I-4333. lpp., 80. punkts).
- 36 Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka pārsūdzētā sprieduma pamatojums ļauj no tiesību viedokļa pietiekami konstatēt iemeslus, kuru dēļ Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasītāja pirmajā instancē izvirzītos iebildumus.
- 37 Tādējādi prasītāja izvirzītais pirmais pamats viņa apelācijas sūdzības atbalstam ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 38 Ar otro pamatu prasītājs pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā nav izmantojusi savu neierobežoto kompetenci, kas tai piemīt stridos, kas saistīti ar finansēm, lai viņam piesprieztu atlīdzību pēc savas iniciatīvas.
- 39 Prasītājs īpaši apstrīd pārsūdzētā sprieduma 47. punktu, kurā Pirmās instances tiesa būtībā ir nolēmusi, ka, lai gan jauna mutiskā pārbaudījuma prasītājam rezultātā viņš var zaudēt iespēju tikt pārceltam A kategorijā un līdz ar to tikt agrāk paaugstinātam

šīs jaunās kategorijas ietvaros, viņš tomēr tādēļ Pirmās instances tiesā nav cēlis prasību par finansiālu kompensāciju.

- 40 Komisija norāda, ka šis pamats nav pieņemams, jo tas pirmo reizi esot izvirzīts apelācijas instancē. Tā piebilst, ka katrā ziņā šajā gadījumā neesot nekāda iemesla piešķirt prasītājam kompensāciju un līdz ar to nekāda pamata, kas ļautu Pirmās instances tiesai īstenot savu neierobežoto kompetenci jomā, kas saistīta ar finansēm.

Tiesas vērtējums

— Par pieņemamību

- 41 Kā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumā 50. punktā, jautājums par to, vai Pirmās instances tiesai bija pēc savas iniciatīvas jāpiešķir finansiāla kompensācija prasītājam, ir tiesību jautājums, kas var tikt izskatīts apelācijas instancē un kura pieņemamība nevar būt atkarīga no nosacījuma, vai viņš ir cēlis kompensācijas prasību pirmajā instancē.
- 42 Šāda atsaukšanās, ar kuru būtībā Pirmās instances tiesai tiek pārmests, ka tā nav ievērojusi savas kompetences apjomu, sava rakstura dēļ nevar tikt izvirzīta

pirmajā instancē, tādējādi Komisijas izvirzītais iebildums par nepieņemamību ir jānoraida.

- 43 Prasītāja izvirzītais otrais pamats viņa apelācijas sūdzības atbalstam līdz ar to ir jāatzīst par pieņemamu.

— Par lietas būtību

- 44 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Civildienesta noteikumu 91. panta 1. punkta otrajā teikumā strīdos, kas saistīti ar finansēm, Pirmās instances tiesai ir piešķirta neierobežota jurisdikcija, kuras ietvaros tā ir tiesīga — vajadzības gadījumā pēc savas ierosmes — piespriest atbildētājam samaksāt atlīdzību par zaudējumiem, kas radīti tā vainas dēļ, un šādā gadījumā, ņemot vērā visus lietas apstākļus, izvērtēt zaudējumus *ex aequo* un *bono* (skat. it īpaši 1980. gada 5. jūnija spriedumu lietā 24/79 *Oberthür*/Komisija, *Recueil*, 1743. lpp., 14. punkts; 1987. gada 27. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 176/86 un 177/86 *Houyoux* un *Guery*/Komisija, *Recueil*, 4333. lpp., 16. punkts; 1997. gada 17. aprīļa spriedumu lietā C-90/95 P *De Compte*/Parlaments, *Recueil*, I-1999. lpp., 45. punkts, un 2008. gada 21. februāra spriedumu lietā C-348/06 P *Komisija/Girardot*, I-833. lpp., 58. punkts).
- 45 “Strīdi, kas saistīti ar finansēm” šīs tiesību normas izpratnē ir ne tikai prasības par atbildību, ko darbinieki ceļ pret kādu iestādi, bet arī visas prasības, kas ir vērstas uz to, lai iestāde darbiniekam izmaksātu summu, kuru viņš uzskata par tādu, uz ko viņam ir tiesības saskaņā ar Civildienesta noteikumiem vai kādu citu to darba attiecības regulējošu aktu (skat. 2007. gada 18. decembra spriedumu lietā C-135/06 P *Weißenfels*/Parlaments, Krājums, I-12041. lpp., 65. punkts).

- 46 Saskaņā ar Tiesas judikatūru strīds, kas saistīts ar finansēm, Civildienesta noteikumu 91. panta 1. punkta izpratnē var rasties, arī pamatojoties uz prasību, ar kuru ierēdnis tiecas panākt lēmuma, kas ietekmē viņa Civildienesta noteikumos noteikto statusu, atcelšanu (iepriekš minētie spriedumi lietā *Oberthür*/Komisija, 14. punkts, kā arī apvienotajās lietās *Houyoux* un *Guery*/Komisija, 16. punkts, skatīts kopā ar 1. punktu).
- 47 It īpaši Tiesa jau ir nolēmusi, ka prasība, ar kuru ierēdnis lūdz tiesu lemt par viņa klasifikācijas likumību, ierosina strīdu, kas saistīts ar finansēm (1965. gada 8. jūlija spriedums lietā 83/63 *Krawczynski*/Komisija, *Recueil*, 773. un 786. lpp.). Kā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumā 58. punktā, šis secinājums ir pamatots ar pieņēmumu, ka iecelēj institūcijas pieņemtais klasificēšanas lēmums ietekmē ne tikai ieinteresētās personas karjeru un viņas stāvokli hierarhijā, bet arī tieši ietekmē viņas finansiālās tiesības, it īpaši darba samaksas, kas jāmaksā saskaņā ar Civildienesta noteikumiem, apmēru.
- 48 No tā izriet, ka prasībai, ko H. Gogoss ir cēlis pirmajā instancē, bija finansiāls raksturs Civildienesta noteikumu 91. panta 1. punkta izpratnē. Tādējādi Pirmās instances tiesai šajā lietā bija neierobežota kompetence.
- 49 Neierobežota kompetence, kas Savienības tiesai ir piešķirta Civildienesta noteikumu 91. panta 1. punktā, to pilnvaro pilnībā izlemt strīdus, kurus tā izskata (iepriekš minētais spriedums lietā *Weißenfels*/Parlaments, 67. punkts, un 2009. gada 17. decembra spriedums lietā C-197/09 RX-II *Réexamen M/EMEA*, Krājums, I-12033. lpp., 56. punkts).
- 50 Kā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumā 66. punktā, šī kompetence galvenokārt ir paredzēta, lai Savienības tiesām civildienesta tiesiskajos strīdos ļautu nodrošināt, ka to pieņemtajiem spriedumiem par [administratīvā akta] atcelšanu būtu praktiska iedarbība. Ja, lai nodrošinātu attiecīgā ierēdņa tiesību īstenošanu vai viņa interešu

iedarbīgu aizsardzību, nepietiek ar iecelējinstītūcijas prettiesiskā lēmuma pilnīgu vai daļēju atcelšanu, tad [Eiropas] Savienības tiesa var pēc savas iniciatīvas viņam par labu piespriest kompensāciju [zaudējumu atlīdzību].

51 Lai gan šajā lietā Pirmās instances tiesa ir nolēmusi, ka klasificēšanas lēmums un par sūdzību pieņemtais lēmums neietver kļūdas tiesību piemērošanā, ir jāatgādina, ka neierobežota kompetence, kā tas ir norādīts šī sprieduma 44. punktā, ļauj arī Savienības tiesām, pat tad, ja tās neatceļ apstrīdēto lēmumu, pēc savas iniciatīvas piespriest atbildētājam atlīdzināt kaitējumu, ko izraisījis tā dienesta pārkāpums.

52 Tomēr, kā norādījusi ģenerālvokāte secinājumā 68. un 75. punktā, ir jākonstatē, ka šajā lietā H. Gogosam nodarīto kaitējumu saistībā ar viņa darba samaksu un karjeru nav izraisījis klasificēšanas lēmums un par sūdzību pieņemtais lēmums, bet gan kļūdas tiesību piemērošanā, ko Komisija ir pieļāvusi konkursa procedūrā, kļūdas, ko H. Gogoss nav norādījis šajā tiesvedībā.

53 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa pamatoti nav izmantojusi savu neierobežoto kompetenci, tādējādi prasītāja izvirzītais otrais pamats arī ir jānoraida kā nepamatots.

Par prasību atlīdzināt kaitējumu tiesvedības Pirmās instances tiesā pārmērīgā ilguma dēļ

Lietas dalībnieku argumenti

- 54 Prasītājs lūdz Tiesai piespriest viņam summu EUR 50 000 kā kaitējuma atlīdzību tiesvedības Pirmās instances tiesā pārmērīgā ilguma dēļ.
- 55 Komisija uzskata, ka runa ir par jaunu prasījumu, kas pirmo reizi esot izvirzīts apelācijas tiesvedībā, tādējādi tas esot jānoraida kā nepieņemams. Tā piebilst, ka šis prasījums katrā ziņā esot acīmredzami nepamatots.

Tiesas vērtējums

- 56 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tas, ka Pirmās instances tiesa nav laicīgi izskatījusi lietu, var dot iespēju celt zaudējumu atlīdzības prasību pret Kopienu saskaņā ar LESD 268. pantu, skatītu kopā ar 340. panta otro daļu (2009. gada 16. jūlija spriedums lietā C-385/07 P *Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland*/Komisija, Krājums, I-6155. lpp., 195. punkts), un Tiesas Reglamenta 113. panta 1. punktā ir noteikts, ka apelācijas tiesvedībā prasītāja prasījumiem ir jābūt vērstiem uz visa Pirmās instances tiesas sprieduma vai kādas tā daļas atcelšanu un attiecīgā gadījumā uz to, ka pilnībā vai daļēji tiek apmierināti pirmajā instancē lūgtie prasījumi (2008. gada 9. septembra

spriedums lietā C-120/06 P un C-121/06 P *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, Krājums, I-6513. lpp., 205. punkts).

57 Līdz ar to, ja nekas neliecina, ka tiesvedības ilgums ir ietekmējis strīda izšķiršanu, pamats, kas ir balstīts uz to, ka tiesvedībā Pirmās instances tiesā nav izpildītas prasības saistībā ar saprātīga termiņa ievērošanu, parasti nevar likt atcelt tās pieņemtu spriedumu (iepriekš minētais spriedums lietā *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, 203. un 211. punkts).

58 H. Gogoss nav apgalvojis, ka apgalvotais pārmērīgais tiesvedības ilgums ir ietekmējis strīda risinājumu Pirmās instances tiesā, ne arī lūdzis, lai pārsūdzētais spriedums tiktu atcelts šī iemesla dēļ.

59 Šādos apstākļos prasība atlīdzināt kaitējumu, ko prasītājs ir cēlis šīs apelācijas tiesvedības ietvaros, ir jānoraida kā nepieņemama.

60 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 61 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punkta pirmajai daļai, kas piemērojama apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 62 Tomēr saskaņā ar šī paša reglamenta 122. panta otro daļu Tiesa var apelācijas sūdzības, ko iesniedzis ierēdnis vai cits iestādes darbinieks pret šo iestādi, gadījumā sadalīt tiesāšanās izdevumus starp lietas dalībniekiem tiktāl, ciktāl to prasa taisnīguma apsvērumi.
- 63 Šajos apstākļos ir jāpiemēro šī tiesību norma un jālemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) H. Gogoss un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

[Paraksti]